

Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Omlouváme se,
že v tomto čísle nejsou
z technických důvodů
opravená data na
štítkách

J
Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 20.

(322.)

Vol. 14.

Thursday,

October 21,

2004

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Viktor Fischl a Josef Škvorecký obdrželi Seifertovu cenu

Vlevo: Josef Škvorecký přebírá cenu Jaroslava Seiferta. Vpravo Viktor Fischl

Aula pražského Karolina byla svědkem letošního udělení ceny Jaroslava Seiferta. Toto ocenění letos připadlo za celoživotní dílo dvěma exulantům. Spisovateli a diplomatu dvaadvadesátiletému Viktoru Fischlovi, který žije se svou manželkou v Izraeli a spisovateli profesoru Josefu Škvoreckému. Viktor Fischl, který se narodil v Hradci Králové, ve svém projevu zavzpomínal na Jaroslava Seiferta a vyznal se ze sympatií k Chartě 77. Nastínil také své plány, že by chtěl napsat knihu vzpomínek na Jaroslava Seiferta. Josef Škvorecký připomněl okamžik, kdy byl přítomen za Rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa ve Stockholmu předáváním Nobelovy ceny, kterou tehdy přebírala Seifertova dcera Jana. Škoda jen, že profesor František Janouch ve svém obsáhlém projevu nezmínil skutečnost, že v osmdesátých letech, kdy byl básník na indexu, to bylo právě 68 Publishers v Torontu, které Jaroslava Seiferta vydávalo nezcenzurovaného.

Text/foto: abe

Vladimír Ijič, žárovka a přistěhovalci

Na začátku školního roku jsme dostávali zdarma učebnice. Byl to snad jediný okamžik v roce, kdy jsme se do nich zvědavě dívali. Nejprve jsem spočítal poslední příklad a po jeho vyřešení mne přestala početnice zajímat. Zato čítanka, ta měla jiný šmrnc. Arkadij Gajdar, jeho příběhy o Timurovi nebo Boris Polevoj a Meresjev - to byla kvalita. Teprve nedávno jsem se v publikaci kanadského velvyslanectví *Kanadská mozaika* dověděl, že žárovku nevynalezl ani Lenin, ani Edison, ale jako první si ji patentoval Kanaďan Henry Woodward v roce 1874.

Z čítanky jsem se dověděl, jak elektrifikace pronikala na sovětský venkov, do kolchozů a sovchozů, k prostým občanům. Lenin byl génus a pochopil, že lidé potřebují elektrický proud.

Bylo zde i poučení. Příběh o chlapcích, kteří si chtěli zavést do kůlny elektrinu sami, vzali žárovku, přidělali k ní dráty a ty pak vedli někam na dvůr do neznáma, pokud jim odstřižené dráty stačily. Když přišel tatínek domů, nepochválil je, ale pokáral: "Chlapci, měli jste štěstí, ještě kousek a mohli jste přijít o život." Tento příběh mne poučil

natolik, že jsem se rozhodl v patnácti letech raději studovat slaboproud, přesněji řečeno spojovou techniku v Panské ulici, než silnoproud Na příkopec.

Doba se mění, překonáváme Leninovy myšlenky a tak české ministerstvo vnitra, které se zabývá přistěhovalci, podobně jako moudrý otec odstříhlo elektrické vedení do bytoven uprchlíků. Jak tento počín vysvětlilo, je to jen pro jejich dobro, aby se neopařili z rychlovarných konvic, děti by se mohly popálit o vařič, který není dostatečně vysoko nad zemí, mohl by vzniknout požár. Zkrátka dospělí uprchlíci jsou větší debilové než chlapci v čítankovém příběhu.

Podobně už se snad jen pečovalo o vězně v komunistických kriminálech, a to jen když byli ve vazbě. Na lágru už vařiče (jeden na sto vězňů) byly a alespoň přes den byly zapnuté.

Tato starostlivost má i další pozitivní výsledky. Utečenci si nemohou nabít mobilní telefony a tak se nemohou spolčit s mafií. Nemohou se koukat na televizi a tak jim TV Nova nesnižuje koeficient inteligence, nejsou otupováni reklamou z

komerčních rozhlasových stanic, pokud si nepropašují do svých příbytků rozhlasový přijímač Grundig, který je na kličku. Předpokládá se, že na baterie nemají peníze. Ministerstvo vnitra tedy starostlivě vynaložilo těžké peníze na to, aby v ubytovnách uprchlíků odstranilo zásuvky elektrického proudu.

Jak to kontrastuje s bezohlednou politikou kanadských úřadů v osmdesátých letech, když jsem přišel do Ottawy a mnozí přistěhovalci nejenže měli od vlády televizi, ale i žehličku a varnou konvici.

O žádném úrazu nevím. Asi je to proto, že v této zemi je napětí 120 voltů a v České republice je ve špičkách skoro dvojnásobek. Však si také mnozí krajané stěžovali, že nemohou použít holící strojek či fén, který si s sebou přivezli.

Druhé vysvětlení je, že to byla lepší doba a Kanaďani se chovali k přistěhovalcům lépe než české ministerstvo vnitra.

Aleš Březina
